

befale de saa Meningsfæller, jeg har her i Tinget, at følge den Fremgangsmaade, det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (M. Nielsen) anbefalede (Berntsen m. fl.: Hør). Ærede Medlemmer raabe „Hør“, jeg haaber, at det betyder, at de ogsaa ville følge den. (Berntsen: Changement.) Naar jeg skal tilraade dette, er jeg ikke uklar over, at der her sker en Forandring i det Standpunkt, jeg og andre tidligere have indtaget over for dette Forslag. Det ærede Medlem fra Åsøens (Berntsen) behøver ikke straks at raabe „Changement“, han behøver ikke straks at raabe saa hidtig. Jeg tror, at han endnu maa have Tømmere i Hovedet fra det Møde, han var til i Gaar, og derfor er han saa hurtig i sin Deltagelse. Jeg skal derfor som jagt tillade mig at anbefale en forandret Stilling over for dette Forslag, og Grunden dertil søger jeg i den Maade, hvorpaa det er blevet behandlet i de sidste Aar. Ærede Medlemmer ville erindre, at for 3 Aar siden fremkom der fra Finansudvalget, hvortil dette Forslag var henvisst, en Erklæring derover den 13de Marts 1890 — det var efter den meget korte Samling, vi havde oven paa Valgene — og da skete dette, at Finansudvalget indstillede her til Tinget, at man skulde forandre dette Forslag til en midlertidig Bevilling, det, som man rent statsretlig kan opfatte, at det i Virkeligheden er, og gav os Anvisning paa, hvorledes de Vædringsforslag skulde være, hvorved man forandrede det til en midlertidig Bevilling, som dette Ting kunde være tjent med og anbefale til Vedtagelse. Dette Forslag kom til Behandling her i Tinget, men samtidig med, at dette var sket, hvad man maatte betragte som et Tilbud om Forhandling med Regering og Landsting angaaende dette Forslag, bestemtes det, at vi skulde have Provisoriet angaaende Middelgrunden og det for saa vidt værre Provisorium angaaende Frilageret. Tidligere havde man dog nemlig i nogle Aar udelukkende holdt sig paa det militære Gebet med Hensyn til Provisorierne; nu skete der, som det syntes, en Forandring den Gang, idet man gik over til ganske særlig at betone sin provisoriske Stilling over for Tinget ved at foreslaa en Frilagerbevilling og sætte den paa den provisoriske Finanslov,

noget, som dog alle Mennesker maatte være enige om, ingenlunde var paatrængende nødvendigt. Da dette var sket, og dette Forslag ikke kom til Behandling her i Tinget, og Regeringen som sagt optraadte saaledes lige over for Folketinget, blev Forslaget anderledes behandlet i det kommende Aar; Finansudvalget afgav en Erklæring og Indstilling her til Tinget, men saa sent, nemlig den 30te Marts, at det overhovedet var ganske umuligt, at denne Sag kunde komme til Behandling og med nogen Nytte komme til Behandling her i Tinget, thi Finansudvalgets Indstilling gik ud paa at give en midlertidig Bevilling, der gjaldt, dog ikke ud over 31te Marts 1891, og det kom med sin Indstilling den 30te Marts 1891. Man maatte sige, at det var en unyttig og i øvrigt ogsaa uværdig Komædie, der opførtes, ved at man afgav denne Erklæring, som absolut ingen Nytte var til, og som i Virkeligheden kun var en Erklæring om intet at ville foretage i denne Sag. Den Gang stillede da ogsaa de Meningsfæller, de nære Meningsfæller, som jeg og mine nuværende Meningsfæller her i Tinget havde i Finansudvalget, sig anderledes til Sagen end før. Naar der altsaa tales om Forandring, vil jeg sige, at den Forandring, der i Øjeblikket foreslaas, motiveres ved, hvad vore Meningsfæller allerede have erklæret i deres Indstilling fra Finansudvalget for de to forrige Aar. Hvis man ønsker det, kan jeg oplæse disse Erklæringer for Dem, hvis nogen skulde være vantro i saa Henseende. De findes i Tillæg B. for 1890—91 (Berntsen: Ja, det er ikke saa længe siden.) Ja, jeg har jo nævnt, hvorledes Stillingen var 1890, dette er Stillingen 1891 — da erklærede Mindretallet, efter at have motiveret, hvorledes de vare stillede til det: „Under disse Omstændigheder har Mindretallet i indværende Samling ikke anset det hverken for nyttigt eller værdigt at genoptage det i Hjør gjorde Forsøg, som tilmed paa nærværende Tidspunkt af Finansaaret synes at savne enhver praktisk Mening“. Det er meget stærke Ord, baade „unyttigt“ og „uværdigt“ og „savne enhver praktisk Mening“. Altsaa dette fremkom den 30te Marts 1891. I Rigsdagssamlingen 1891—92 skete det samme, først den 30te Marts 1892 afgav Finansudvalget Betænkning